

De De-fluencer

Joep Gommeren

Auteur: Joep Gommeren
Coverontwerp: Joep Gommeren
Afbeelding tankstation: Alex Devereux (www.alexdevereux.com)
Tekening Foest: Joep Gommeren
Achterkant menukaart: Iassos Restaurant, Kos-Stad
Auteursfoto: Hanneke Gommeren-Moerland
ISBN: 9789464924992
Eerste druk, 2023
© Joep Gommeren

Hoofdstuk 1

Als hij nu valt, is hij dood. Foest durft niet naar beneden te kijken. Zijn kennis over de hoogspanningsmast, fabricaat Depla, type DXPH14006, 1996.23 serie, heeft hem geleerd dat hij nu ongeveer op 12 meter hoogte moet zitten. Hij is net voorbij de schuine poot geklommen, dat is zijn referentiepunt. Hij kijkt naar boven. Nu moet hij doorhalen. Dit is geen moment voor twijfel, deze kans krijgt hij niet meer. Het moet in één keer goed gebeuren.

Hij klimt verder omhoog via het laddertje aan de poot van de hoogspanningsmast. Zijn handen zijn nat van het zweet. Zijn benen trillen. Dit is zo'n moment waarop hij wenst dat zijn buik iets minder dik was. Die zit aardig in de weg bij de klim. Zijn sterke bovenarmen van de arbeid in de brouwerij werken in zijn voordeel. Hij richt zijn blik op de poot van de mast voor hem en probeert zijn gedachten te verzetten. Het lukt hem een aantal minuten relatief probleemloos verder te klimmen. Ook al durft hij niet omlaag te kijken, hij beseft dat hij nu op een aardige hoogte zit. De invloed van de wind wordt sterker. Deze suist flink langs zijn oren. Tussendoor vangt hij wat geluiden op van het verkeer. Hij hoort auto's toeteren en het geluid van een verloren sirene. Dat is niet zo vreemd, de snelweg ligt op een steenworp afstand. Wanneer hij aan vader denkt voelt hij zich schuldig. Hij heeft niks laten weten. Het was in een soort opwelling dat hij naar de hoogspanningsmast reed. Maar hij moest wel. Dit is waarschijnlijk zijn enige en laatste kans. Hij had er al zo vaak over nagedacht, maar durfde niet. Dit was het moment om door te zetten. Zijn armen voelen steeds weker. De grip op de ladder wordt minder. Zijn bezwete handen glijden lichtjes weg. Voorzichtig kijkt hij naar zijn benen en ziet dat ze trillen. Zijn gladde zolen maken het er niet gemakkelijker op. Wanneer het trillen heviger wordt, besluit hij zijn benen even rust te gunnen. Hij leunt naar voren en slaat zijn armen om de poot van de mast. Zijn benen kunnen even ontspannen. Daar hangt hij dan, met zijn buik tegen een paal aangeklemd, hoog bovenin de met rode verf bekladde hoogspanningsmast. Een Depla hoogspanningsmast welteverstaan. Dit is het echte werk. Hij kijkt voorzichtig naar boven. De plaats waar de draden aan de mast vastzitten is nog zo'n 10 meter boven hem. Hij volgt de loop van de draden. Vanuit hier heeft hij een prachtig zicht over het hele hoogspanningsnetwerk. De lucht is helder. Tientallen rood bekladde masten ziet hij voor zich op het veld. Hij probeert de draden tot zover te volgen als zijn zicht reikt. Aan het eindpunt moet die ergens zijn: de centrale. Maar vanuit hier is geen centrale te zien. Hij kijkt nog een keer naar boven. Zou hij het al doen? Waarschijnlijk zal het op deze hoogte lukken. Hij weet dat hij de kans maar één keer krijgt. Half werk is geen optie. Daar zou hij niet mee kunnen leven.

Net wanneer hij besluit verder te klimmen wordt hij afgeleid door een geluid. Het verkeersgeruis is ineens heviger geworden. Is de wind gaan liggen? Hij trekt zich verder omhoog. Ja, nu hoort hij het goed, nog een sirene. Het geluid komt steeds dichterbij. Als hij een poging doet om naar beneden te kijken ziet hij zijn trillende benen. Hij mag zich niet af laten leiden en moet zorgen dat hij de klus klaart. Het lukt hem gestaag. Ook al raken zijn spieren verzuurd, mondjesmaat nadert hij het hoogste punt. Wanneer hij tussendoor goed rust, zal het hem lukken en kan hij zijn moment pakken. Wanneer hij zijn benen weer even rust te gunt, schrikt hij. Er klinkt een ander geluid, dichterbij hem. Hij houdt zijn adem in en concentreert zich. Hij hoort het goed: iemand roept, onder hem. Hij luistert een aantal seconden aandachtig.

'Hey! Hey!' klinkt het.

Nu weet hij het zeker, iemand roept hem. Voorzichtig kijkt hij naar beneden. Om niet afgeleid te worden door zijn trillende benen, kijkt hij zijdelings over zijn schouder naar beneden. Met zijn ogen volgt hij de paal naar beneden toe. Dan schrikt hij zich een hoedje. Op zo'n 10 meter onder hem, op een trapje aan de andere poot, klimt nog iemand. Het is een man in een geel pak. Zodra hij ziet dat hij zijn aandacht heeft, zwaait de man naar Foest.

'Hey! Hey!' roept hij nog een keer.

Foest is verbaasd. Hij is blijkbaar niet de enige met het plan.

'Dirk!... Foest!... Versta je mij?'

De man kent hem blijkbaar, maar Foest herkent zijn gezicht niet. Hij besluit niks terug te zeggen en blijft afwachtend hangen.

'Wacht!' roept de man. 'Daar blijven, ik kom naar je toe!'

In een rap tempo klimt de man verder naar hem toe. Binnen enkele seconden is de man tot op dezelfde hoogte geklommen en hangt hij aan de paal naast Foest.

'Dirk,' zegt de man, 'versta je mij nu?'

Nu ziet Foest zijn gezicht helder, maar het komt hem nog niet bekend voor. Als hij zijn outfit aanschouwt, beseft hij dat er een brandweerman naar boven is geklommen.

'Hoi.' zegt Foest.

'Versta je mij duidelijk Dirk?'

'Jawel.'

De man verandert van toon.

'Luister... ik kom je helpen... blijf waar je bent... adem rustig.'

Foest kijkt naar boven. Hij is bijna op het hoogste punt. Hij moet naar boven, hij moet doorhalen.

'Verder naar boven.' zegt Foest.

'Nee!'

'Jawel, ander lukt het misschien niet.'

'Doe het niet Dirk!'

Hoofdstuk 1

'Watte?'

'Blijf daar hangen! Ik help je naar beneden te komen.'

'Oké. Jawel', zegt Foest terwijl hij de situatie overdenkt.

Hij kijkt nog een keer naar boven.

'Nee, hoger voor de zekerheid.'

'Alsjeblieft Dirk! Doet het niet. Kalmeer!'

'Oké. Jawel. Het lukt wel.'

Terwijl hij zijn woorden uitspreekt trekt hij zich verder naar boven toe. Hij merkt dat de wind is gaan opzetten en voelt deze tegen zijn bovenlijf drukken. Spijl voor spijl trekt hij zich omhoog. Zijn handen raken meer bezweten.

Na een paar meter klimmen zonder aandacht te geven aan zijn buurman, neemt hij weer rust.

'Dirk!' hoort hij weer.

'Watte?'

'Luister... doe het nou niet jongen. Praat met mij! Alsjeblieft!'

'Oké. Jawel.'

De brandweerman zoekt oogcontact met hem.

'Adem rustig. Je bent helemaal naar boven gekomen. Ik ga er nu voor zorgen dat je ook weer beneden komt.'

Foest kijkt naar boven. Hij schat de situatie in. Enkele meters nog, dan moet het lukken.

Hij moet helemaal niet naar beneden, maar naar boven. Hij laat zijn moment niet afpakken. Het einde is in zicht. Het zweet sijpelt van zijn handen, maar hij moet door, hoe dan ook.

'Dirk!'

'Watte?'

Als hij de brandweerman probeert aan te kijken, gebeurt het. Zijn hand verliest grip en glijdt van de spijl af. In een schrikreactie werpt hij zich naar voren. Zijn dikke buik werkt nu in zijn voordeel. Als een frontgewicht, remt het zijn beweging en kan hij zich vastklampen aan de paal.

'Pas op! Pas op!'

De brandweerman kijkt hem verschrikt aan.

'Nogmaals! Blijf daar hangen! Ik kom je halen! We gaan samen naar beneden!'

Foest baalt. Dit is zijn moment. Net die laatste meters werkt zijn lichaam niet meer mee. Dan besluit hij water bij de wijn te doen.

'Anders doe ik het hier wel', zegt hij.

'Wat ga je doen?!'

'Ik ga het proberen.'

'Nee! Doe het niet! Blijf daar... wacht, ik kom naar je toe. Samen komen we er aan uit.'

'Nee', zegt Foest, 'Ik doe het hier wel.'

'Dirk! Doe het niet. Het is het niet waard!'

'Watte?'

'Denk aan je vader... hij wil niks liever dan je veilig beneden krijgen.'
Zijn vader?! Weet hij hiervan? Als hij er hoogte van heeft gekregen, zal dit sowieso de enige en laatste kans zijn. Foest besluit er niet te lang bij stil te staan en gaat tot actie over. Hij leunt naar voren en klemt een arm stevig om de paal. Zijn andere hand laat hij voorzichtig los en haalt hij naar zijn broekzak. Met zijn vingers probeert hij iets te grijpen. Hij voelt het zitten, diep in zijn broekzak. Door zijn houding zit zijn broek stevig om zijn bovenbeen gespannen, waardoor hij zijn vingers er amper ingewerkt krijgt. Hij laat zijn ene been wat vieren, zodat de broek wat minder strak gespannen staat. Net wanneer hij dit doet voelt hij zijn andere voet wegschuiven. In een schrikreactie werpt hij beiden armen om de paal. Zijn adem stokt. Hij voelt een flinke pijnscheut langs zijn schenen. Bij het uitglijden is hij langs de spijl van de ladder geschuurd. Hij zet zich weer in positie, dit keer met zijn rechterbeen in gebogen toestand. Nu lukt het hem om zijn vinger in zijn broekzak te krijgen. Zijn hand glijdt naar binnen, totdat hij iets voelt. Het is het lusje, daar hoopte hij op. Hij haalt zijn vingers door de lus, trekt voorzichtig en is opgelucht als het in beweging komt. Zijn lijf buigt hij iets naar achteren, zodat hij het voorwerp uit zijn zak kan halen. Het lukt hem eindelijk om het te pakken en naar zijn hoofd te brengen.

'Dirk! Luister!'

Foest schrikt zich een hoedje. De brandweerman staat pal naast hem, op een dwarsdeel van de constructie. In een flits grijpt de man Foest's onderarm en slaat er iets omheen.

'Je zit nu aan mij vast', zegt de man. 'Houd je rustig, laat mij je helpen.'

Foest kijkt hem aan. Hij ziet dat de man een touw om zijn schouder draagt. Het zit met een beugel vastgeklekt aan het dwarsdeel boven hen.

'Dirk, kun je je rechterarm omhoog doen? Dan maak ik je verder vast.'

Foest bedenkt zich.

'Even wachten... ik ben nog niet klaar.'

'Doe het niet! Alsjeblieft, je brengt ons beiden in gevaar als je het nu zou doen. Dat wil niemand toch?'

'Oké. Jawel. Daarom ben ik hier. Ik ga het doen.'

'Nee!'

'Jawel, ik zal het je laten zien.'

In een snelle beweging haalt de brandweerman de bevestiging los van Foest's arm. De man kijkt hem angstig aan. Foest kijkt naar boven, naar zijn rechterhand. Het foto toestel zit stevig met een lus om zijn pols. Hij leunt zijn hoofd naar achteren. Met het toestel voor zijn oog, zoekt hij naar een juiste positie om de isolator goed in beeld te krijgen. Deze is net te ver weg. Hij bekijkt het toestel en denkt terug aan de keer dat hij vader zag vogelspotten in de achtertuin. Hij wist dat hij kon 'zoomen' met het ding. Dan probeert hij wat

Hoofdstuk 1

knopjes uit en ziet de lens bewegen. Hij kijkt nogmaals door de lens. Vanuit deze positie lukt het hem de isolator helder in beeld te krijgen. Opgewekt schiet hij een aantal foto's. Hij ziet de resultaten op het beeldscherm van de camera: dit is een prachtige toevoeging aan zijn Depla verzameling. Na een aantal shots is hij tevreden. Hij kijkt naar opzij en ziet dat de brandweerman hem verbaasd aankijkt.

'Wat doe je?' vraagt deze.

'Foto's maken.'

'Waarom?'

'Dat zijn Depla CBT-45009 isolatoren. Die zijn er bijna niet meer.'

'En je hebt die gefotografeerd?'

'Jawel. Dus ik ga weer naar beneden.'

De brandweerman kijkt alsof hij groene sneeuw ziet.

'Ga jij ook foto's maken?' vraagt Foest.

De man smelt. '... je bent hier voor foto's?'

'Watte?'

'Heb je dit allemaal gedaan voor wat foto's?'

'Jawel. Die heb ik.'

De man schudt zijn hoofd en zegt even niets.

'Met gevaar voor eigen leven... 50 meter hoog... goed, luister nu eindelijk naar me, ik breng je naar beneden.'

Foest blijft gehoorzaam hangen, terwijl de brandweerman een tuigje om hem heen bindt. Op aanwijzing van hem klimmen ze naar beneden, Foest onder de brandweerman. Na een aantal meter schrikt Foest op.

'Dirk!'

Foest kijkt naar beneden. Vlak naast de mast ziet hij een bakje, met daarin nog twee brandweermannen.

'Stop maar even. Wij helpen je verder.'

Foest wordt door beide mannen vastgepakt en in het bakje getrokken. Hij staat op een hoogwerker. Het tuigje wordt overgeplaatst van de kabel boven hem naar de reling van het bakje.

'Ga maar zitten', zegt een van hen. 'Adem rustig.'

Hij ziet de poten van de hoogspanningsmast langs hem heen bewegen. Nu beseft hij hoeveel meters hij heeft moeten passeren om boven te geraken. Hij kijkt naar beneden, tussen de reling door en is verbaasd. Tijdens de klim heeft zich een grote menigte onder de mast verzameld. De bestelwagen waarmee hij gekomen is, kan hij haast niet meer zien staan.

Vanwaar al die aandacht? Zijn er meer geïnteresseerden? Er zijn er meer zoals hij... dat heeft hij nooit geweten.

Dan voelt hij het bakje stoppen. Hij staat weer op vaste grond. Als hij uitstapt slaan twee armen om hem heen. Zijn vader kust hem op de wang en huilt.

'Jongen,' zegt hij snikkend, 'wat doe je me aan?! Ik ben me rot geschrokken. Hoe haal je het in je hoofd dat ding in te klimmen?'

Foest kijkt beduusd naar beneden.

'Voor de foto' zegt hij zacht. 'De rode D is erop geveerd. Ze gaan de masten slopen. De Depla masten worden vervangen door die van Madison.'

Hoofdstuk 2

Foest opent de voordeur. Nog voordat hij een gezicht ziet verschijnt een uitgestoken hand in de deuropening.

'Goedemiddag mijnheer!' zegt een man met blinkend voorhoofd en snor, in overhemd met felrode stropdas.

'Mag ik mij even voorstellen? Mijn naam Willem, Willem van de Bo-Sell.'

Foest pakt de hand aarzelend vast en zegt verder niets.

'... Goh,' zegt de man, 'Poperveen, daar kom ik altijd graag. Leuk wonen hier, niet...? Kent u Bo-Sell?'

'Watte?'

Willem wijst naar de bestelbus met het grote Bo-Sell logo.

'Kom je voor vader?' vraagt Foest.

'U bent niet de heer des huizes?'

'Vader doet de deur altijd open.'

'O pardon, is uw vader thuis dan?'

'Die is even weg.'

'Weet u wat? Ik stel mijzelf aan u voor en dan kom ik later nog wel een keer terug voor uw vader.'

Foest zegt niets.

'Het is vrijblijvend', zegt Willem geruststellend. 'Ik zal vertellen wat Bo-Sell voor u kan betekenen.'

Foest kijkt afwachtend.

'Waar haalt u uw boodschappen mijnheer?' vraagt Willem.

'Bij de Magro, op het dorp.'

'Dan heeft u vast ervaring met producten die niet vers blijven?'

'Nee.'

'Wat veel mensen niet doorhebben is dat tegenwoordig alles volgepropt wordt met conserveringsmiddelen. Bo-Sell biedt klanten producten die op biologische wijze houdbaar blijven. Dus deze bevatten geen conserveringsmiddelen die slecht zijn voor de gezondheid, en blijven toch lang houdbaar. Zoals u ziet heeft Bo-Sell een huis aan huis service. Wij komen desgewenst op vooraf afgesproken tijdstippen bij u langs om u van boodschappen te voorzien. Als u wilt, brengen wij uw bestelling zelfs tot aan uw koelkast. Mooi hé...? Bent u wellicht geïnteresseerd in deze service?'

Foest zegt weer niks.

'Wacht even', zegt Willem.

Hij pakt een map onder zijn arm vandaan en opent deze.

'Waar houdt u van? Wat eet of drinkt u bijvoorbeeld graag? Roep maar iets, wij leveren vrijwel alles.'

'Spezi...'

'Sorry... Spezi zei u?'

'Jawel.'

'Dat zegt mij even niets... wat is Spezi als ik vragen mag?'

'Cola met sinas.'

'A-ha...', zegt Willem lachend, 'dat verklaart het, het is een bepaalde mix die u zelf maakt. Ik kan u cola en sinas leveren, geen probleem.'

'Nee gewoon Spezi. Uit één fles. Mijn tante nam het vroeger altijd uit Duitsland mee.'

'Oké... helaas, dat heb ik op dit moment niet bij. Maar wat vindt u nog meer lekker? Wat eet u graag?'

'Peperkoek, repen die ze bij de Magro verkopen... Oldemeijer, dat is de allerlekkerste.'

Willem steekt zijn vinger op en lacht.

'Daar kan ik u wél mee helpen.'

Willem bladert door de map.

'Peperkoek zei u?'

Hij wijst op een bladzijde.

'Kijk, wij hebben ook een aantal repen in ons assortiment.'

'Normale peperkoek, met gember... kandijnsuiker... en dit is een nieuwe, een light-variant, met minder calorieën.'

Willem slaat Foest gade en vertelt verder.

'Dat zou... in uw geval... ehm ik heb weleens klanten met een maatje meer zeg maar. En daar hoor ik verhalen van dat ze er flink wat kilo's mee kwijt zijn geraakt.'

Foest kijkt naar zijn buik en denkt aan het voorval bij de hoogspanningsmast.

'Als ik dat spul eet, val ik af?'

'Daar komt het wel op neer ja. U komt er niet van aan net zo als bij die andere repen, zo moet ik het zeggen. Niet zoals bij die Oldemeijers dus. Wilt u een reep proeven misschien?'

Foest begint zich op zijn gemak te voelen bij Willem.

'Oké. Jawel.'

Even later neemt Foest een hap van de Bo-Sell peperkoek Light.

'En...?' vraagt Willem. 'Lekker?'

'Jawel. Dus nu val ik af?'

'Ja, mensen die willen afvallen eten die repen in plaats van die andere. Zojuist heb ik er ook een aantal verkocht aan mensen verderop in de straat. Die mevrouw is al jaren trouwe klant bij ons. Haar man neemt ook altijd de wienerschnitzels bij ons af. En u begrijpt wel, die is als een tonnetje zo rond', zegt Willem lachend. 'Dus die mevrouw vond dit een mooi product voor hem.'

'Bij mensen hier in de straat?'

'Ja... een aantal deuren verderop.'

'En die zijn klant?'

'Ja, al jaren. Wel meer mensen hoor.'

Hoofdstuk 2

Willem kijkt naar de deur naast hem.

'De buurtjes van familie de Wildt hebben laatst ook een bestelling gedaan.'

Foest kijkt nog een keer naar zijn buik en denkt even na.

'Doe er maar honderd dan.'

Willem grijnst.

'Honderd zei u?'

'Of anders, doe maar tweehonderd.'

'We verkopen ze in doosjes van 10. Twintig doosjes dan?'

'Alles wat je bij hebt.'

'Ik zal even kijken voor de zekerheid. Volgens mij heb ik maar tien van die doosjes bij.'

'Alle tien dan.'

'Oké.'

Even later komt Willem terug met een lading peperkoek.

'Dertien doosjes had ik bij. Is dat voor nu voldoende? Ik kan eventueel een andere keer terugkomen voor de rest, dat doe ik graag voor u.'

Foest neemt de bestelling aan.

'Oké, bedankt.'

Willem pakt zijn tablet erbij en toets wat dingen in.

'130 reepjes, dat komt tezamen op 156 euro alstublieft mijnheer. Wilt u pinnen?'

'Pinnen? Dat kan ik niet. Hier ligt de pas van vader, maar...'

'Ik kan het eventueel op rekening zetten. Zal ik dat doen?'

'Watte?'

'Komt u maar even met die pas.'

Foest geeft de pinpas van vader. Willem tikt wat op zijn tablet. Daarna geeft hij de pas terug en houdt de tablet voor Foest.

'Kijk, als u daar een krabbel zet is het geregeld, geen probleem.'

Zodra Foest zijn handtekening heeft gezet, loopt Willem terug naar de bestelbus.

'Bedankt mijnheer. Ik kom volgende week weer bij u langs. Goed?'

'Oké. Jawel.'

Als de deur dicht is, loopt Foest naar de kelder. Hij pakt alle Oldemeijer peperkoekrepen die hij ziet liggen. Even later gooit hij zes dozen tegelijk in de kliko. Daarna wast hij zijn handen en probeert hij niet meer aan de Oldemeijer repen te denken. Hij neemt zijn eerste Bo-Sell reep en voelt zich opgewekt.

's Nachts zet hij de wekker, om elke twee uur een peperkoekreep te eten. Want daar zal hij van afvallen, precies zoals Willem hem heeft uitgelegd.

Hoofdstuk 3

'Wanneer ga je het hem vertellen?'

'Weet ik niet', zegt vader.

'Je móét het hem vertellen pa.'

'Marjon, je weet hoe je broer is, ik weet niet of hij het helemaal kan plaatsen.'

'Maar Dirk blijft straks alleen achter, hoe zie je dat voor je dan? Hij kan zijn veters niet eens strikken.'

'Dat zal allemaal wel meevallen...'

'Hoor hem nou, 'dat zal allemaal wel meevallen'. Pa, ik weet niet of je het beseft, maar die zoon van jou kan de brouwerij écht niet alleen runnen.'

'Dat weet ik niet.'

'Ga weg. Hij doet toch enkel wat sjouwwerk?'

'Onder andere...'

'Zeg nou eens eerlijk: kan die jongen de brouwerij in zijn eentje runnen?'

Vader zegt niets.

'Nee dus', zegt Marjon. 'Dat kan ik jou wel vertellen.'

Vader zucht.

'Wat moet ik dan? Er zijn weinig alternatieven toch?'

'Zolang je hem hier al die tijd binnen houdt en hem isoleert van de buitenwereld niet nee', zegt Marjon.

Vader verheft zijn stem.

'Je weet best dat ik dat voor zijn eigen bestwil doe.'

'Hoezo? Omdat hij anders is dan anderen, wil toch niet zeggen dat zijn wereld beperkt moet blijven tot de brouwerij en zijn slaapkamer?'

'Ik neem hem ook weleens mee naar buiten hoor.'

'Pa, hij is geen hond die je af en toe moet uitlaten. Hij moet zijn eigen bestaan opbouwen, laat hem de wijde wereld zien.'

'Dat ging laatst ook fout, met die hoogspanningsmast weet je nog? Ik verlies hem even uit het oog en hij veroorzaakt gelijk paniek.'

'Misschien moest het zo zijn. Is hij er zelf slechter van geworden?'

'Nee, hij praat er nog steeds over. Het liefst zou hij er elke dag naartoe gaan.'

'Nou, dat bedoel ik. Laat hem lekker onder de mensen.'

'Het liefst doe ik dat ook', zucht vader. 'Maar ik ben bang dat de geschiedenis zich herhaalt. Ik heb hem niet voor niks van de basisschool gehaald.'

'Je bedoelt het pesten?'

'Het was elke dag weer een verassing hoe hij thuis kwam. Een nat pak, een blauw oog...'

'Je ziet wat er van terechtgekomen is. Door dat thuisonderwijs van jou heeft hij nu nog steeds een achterstand op anderen.'

'Dat is niet waar! Ik heb hem van alles geleerd: wiskunde, aardrijkskunde...'

Hoofdstuk 3

'Daar is weinig van te merken, hij heeft het alleen maar over die elektrotechniek, uitvindingen en die andere Depla zoi... zodra het over iets anders gaat kun je er geen normaal gesprek mee voeren.'

'Jij weet best dat dat niet aan het onderwijs ligt. Dat ongeluk heeft een heel ander mens van hem gemaakt. Ik heb van alles geprobeerd, werkelijk. Maar hij filtert er alleen dat Depla gebeuren uit. De rest vergeet hij. Daar had een school geen verandering in kunnen brengen. Hij zal nooit meer de oude worden.'

Marjon kijkt afkeurend.

'Ik betwijfel het. Zover ik mij kan herinneren was hij altijd al anders dan de andere kinderen. Daar heeft dat fietsongeluk niks aan veranderd.'

'O, nee? Jij denkt dat die klap op dat asfalt geen impact heeft gehad? Hij heeft drie dagen in coma gelegen! Drie dagen coma, dat heeft echt wel zijn sporen nagelaten hoor.'

'Coma? Hij had toch een zware hersenschudding?'

'Ja ammehoela, hij was er bijna niet meer geweest. Kun je nagaan hoeveel je ervan onthouden hebt. Nee, na dat ongeluk heeft diepe sporen nagelaten. Dirk kan vrijwel niks meer onthouden, alleen die dingen over elektra en Depla. Zijn emotionele ontwikkeling heeft daar ook onder geleden. Het is niet voor niets dat hij moeilijk een band met iemand opbouwt.'

'Oké... nou het zal wel. Dat was zijn jeugd, dat kunnen we niet meer terugdraaien. Maar hoe zie jij zijn toekomst voor je? De brouwerij overnemen gaat hem dus niet worden. Kan hij geen baantje nemen? Dan is hij tenminste nuttig bezig. Er is genoeg werk. In die elektro misschien? Hij is toch helemaal idolaat van die mafkees... die Depla. Kan hij geen elektricien worden ofzo?'

'Dat zou hij best kunnen. Maar dan moet hij zijn papieren halen. En ik ga hem echt niet naar een school brengen. Dat wordt niks.'

'Wat simpeler werk dan? Inpakwerk, vakkenvullen, begeleid werk ofzo? Hij kan toch iets met zijn handen doen?'

'Misschien... ik weet het niet. Ik moet er eens over nadenken. Het liefst zou hij op dat Depla laboratorium werken, maar daar kom je niet zomaar tussen als ik Dirk mag geloven. Ik vraag mij af of dat laboratorium überhaupt bestaat, je hoort er zo weinig van. Misschien wordt het eens tijd dat ik het hem vertel van die Depla en. Die heb... '

'Nee, niks daarvan! Niks met die Depla! Daar moet ie van wegblijven, er duiken steeds meer verhalen over die man op. Ik zou maar eens vaart maken, er is te weinig tijd tot nadenken. Dit gaat over de toekomst van je zoon pa. Je gaat hem helpen nu het nog kan.'

'Pa?!' klinkt het vanuit de keuken.

'Ja Dirk?'

'Hebben we drinken voor Chayenne?'

'Wat drinkt Chayenne?' vraagt vader aan Marjon.

'O, iets van sap ofzo, kijk maar.'

'Boven in de koelkast staan van die pakjes met sap Dirk! Pak er daar maar een van.'

'Oké! Jawel!'

Het blijft even stil in de huiskamer.

'En had je al nagedacht over de rest?' vraagt Marjon.

'Welke 'rest'?'

'De rest, alles wat je nalaat.'

Vader kijkt nors.

'Dacht ik het niet, je bent net zoals je moeder.'

'Hoezo?'

'Als er wat te halen valt, staat ze vooraan in de rij. Ik heb toch alle jaren alimentatie betaald?'

'Pardon...?'

'Je weet best wat ik bedoel. En van die ex van je vang je ook flink wat volgens mij?'

'Nou zeg... '

'Dan zeg je wat over je broer, ga liever zelf werk zoeken.'

'Pa!' zegt Marjon verontwaardigd. 'Doe effe normaal zeg! Je wil niet weten... ik heb mijn handen vol... ik heb Chayenne.'

'Ja, net zoals ik Dirk heb. En ik werk ook.'

'Ja, maar ik doe het huishouden... ik breng haar dus wél naar school. Ik ben huismoeder, zoals zovelen.'

Vader kijkt haar nors aan.

'Ik weet waar je op uit bent.'

'Geld?' zegt Marjon verbaasd. 'O, nee hoor. Denk het maar niet. Ik red het wel.'

'Ja, ja.'

'Toevallig wel ja. Héél toevallig ben ik een leuk gezin aan het stichten.'

'Ja? Heb je weer een nieuw slachtoffer gevonden?'

'Ik zit in een hele serieuze relatie.'

'O ja? Ik heb anders nog niemand voorgesteld zien worden.'

'Dat was ik al van plan hoor, zo spontaan ben ik wel. Hij heet Brad en ik neem hem volgende keer mee. Dan kun je zelf zien dat ik niet uit mijn nek lul. En wat betreft dat geld enzo... al geef je mij helemaal niks, dan vind ik het nog best! Ik vraag alleen of je de zaken goed regelt. *That's all!*'

'Mama, mama!'

Een meisje van 5 jaar, gekleed in een roze jurkje komt huilend de kamer in gerend.

'Mamaaaaaaaaaa!' zegt ze op hysterische toon.

'Och Chayenneke toch... wat is er?'

Het meisje springt in de armen van haar moeder en brult er een tijd op los.

Hoofdstuk 3

'Wat is er nou poppetje?'

'Da's eng!'

'Wat is er eng?'

Het meisje wijst naar de hal, die naar de slaapkamer van Foest leidt.

'Wat is er gebeurd?'

'Daaro! Eng!'

Marjon loopt met haar dochter in haar armen naar de slaapkamer van Foest. Pratend lopen ze naar binnen.

'Dus hier was je zo van geschrokken? Wat was het dan poppetje?'

Chayenne wijst naar de werkbank in de slaapkamer van Foest, die vol staat met apparatuur. Er staan miniaturen van Depla uitvindingen die Foest in eigen beheer heeft nagebouwd, zoals een Depla generator en een mini-centrale. Zus en nichtje gaan bij de werkbank staan.

'Dieje!' zegt Chayenne terwijl ze naar een van de apparaten wijst.

'Wat is daarmee?'

'Eng!'

Marjon kijkt haar broer wantrouwend aan.

'Wat is hier gebeurd Dirk?'

Foest draait zich nietsvermoedend om.

'Ik heb haar mijn replica van de Depla elektriciteit zendtoren laten zien. Tenminste, mijn impressie daarvan. Ik dénk dat hij zoiets aan het ontwikkelen is. Maar dat weet ik niet zeker, ik heb hem een brief gestuurd maar hij reageert niet. Ik denk dat ik Depla kan helpen met het ontwerpen van zijn elektriciteitszender. Het liefst zou ik een van de laboranten worden, ze zijn nu met drie en ik kan... '

'Dat zal wel, maar waar is Chayenne nou zo van geschrokken?'

'Wacht, ik laat het je zien.'

Foest zet een klem op de mast van een meter hoog. Daarna draait hij aan een knop van een apparaat dat daaraan verbonden is.

'Kijk maar eens', zegt hij.

BRAWLRRRRRRRRLAWWRRRR!

Uit het niets klinkt er een zwaar gebrom, dat langzaam overgaat in een knetterend geluid. Zus kijkt steeds angstiger. Aan de top van de mast worden kleine, blauwe bliksemschichten zichtbaar.

'Uit! Zet uit dat ding!' schreeuwt zus.

Marjon klemt haar dochter, die inmiddels weer harder is gaan janken, stevig tegen haar aan. Foest draait aan de knop en zet de installatie uit. Even later is de rust wedergekeerd.

'Ben je helemaal gek geworden?' zegt zus. 'Malloot die je bent, dit is de laatste keer dat ik je alleen gelaten heb met je nichtje.'

Marjon tikt haar wijsvinger tegen haar voorhoofd.

'Hier! Je bent helemaal aan het doordraaien. Wanneer hou je nou een op met die onzin? Je zou mijn dochter wat aandoen, doorgedraaide Deplamaat! Ik heb

het altijd al gezegd dat je verkeerd bezig bent. En ik ben niet de enige die er zo over denkt, kijk maar naar die Maddies. Kap ermee! Dat Depla spul is levensgevaarlijk.'

'Watte?' vraagt Foest.

'Alles wat die man heeft uitgevonden is gevaarlijk. Volg jij het nieuws niet ofzo? Die idool van jou, die Leon Depla, die is een gevaar voor de samenleving. Heb je het niet gehoord? In dat dorp vlakbij zijn laboratorium voelen ze de grond gewoon trillen. Ze zien bliksemschichten, mensen horen knallen en slapen slecht. Die mafkees moet tegengehouden worden. Jij moet stoppen met het steunen van die gek! Luister liever naar de Maddies!'

Marjon draait zich boos om en loopt met Chayenne in haar armen naar de huiskamer. Foest voelt een steek in zijn maag. Hij vindt het het rotste gevoel dat hij kent. Telkens als mensen slecht praten over Depla, komt het opzetten. Het gevoel van ongelijk krijgen, terwijl hij zich niet kan verdedigen. Hij slaat dicht en kan er zich dagen rot over voelen. Hij zou er alles voor over hebben om zijn 'gelijk' te halen wat Depla betreft.

Even later zitten ze aan de eettafel. Chayenne zit er wat bleekjes bij. Marjon probeert haar op te vrolijken en maakt selfies van hen beiden.

'Kijk, Chayenne, even lachen naar de camera... '

Dan bekijken ze de foto en barsten ze samen in lachen uit.

'Mama en ik zijn twee konijntjes!'

'Chayenne, laat je diadeem eens aan opa zien.'

Chayenne pakt de roze blinkende diadeem van haar hoofd en houdt beide uiteinden vast. Ze strekt de diadeem recht en maakt er een kammende beweging mee.

'Kijk,' zegt ze, 'kammen.'

'Dat is een kam hè poppetje?' zegt Marjon.

'Watte?' vraagt Foest.

'De kam-diadeem,' zegt Marjon, 'een diadeem die je ook als kam kunt gebruiken. Die ken je toch wel?'

'Nee.'

'Komaan, onder welke steen heb jij geleefd? Die is van Trending Tirza.'

'Wie?'

'Trending Tirza... die ken je toch wel? Die influencer... '

'Watte?'

'Hoezo wereldvreemd? Zij is al een paar keer *viral* gegaan. Zij heeft een aantal producten online gelanceerd, en die worden stuk voor stuk populair. Het knetter-springtouw, de krijt-step, broccoli-kauwgom, allemaal van haar... ze heeft duizenden fans, de Tirzanaten. En Chayenne is de grootste Tirzanaat.'

Chayenne graait in de handtas van haar moeder, die aan de stoelleuning hangt.

'Loten,' zegt ze.

Zus kijkt.

Hoofdstuk 3

'O ja, goed dat je er aan denkt. Vraag het maar eens aan je oom en opa.'
'Vriend worden?' vraagt Chayenne.
'Watte?' vraagt Foest.
'Of je een vriend wil worden van de majorettekorps van Chayenne?' vraagt Marjon. 'Als je een lot koopt, steun je haar vereniging, the Sparklestars.'
'Nee.' zegt Foest.
'Lekker ben jij. Eerst laat je haar schrikken met die Depla troep van je en dan wil je haar niet helpen ook.'
'Kom maar hier,' zegt vader, 'ik koop voor ons beiden loten.'
Chayenne loopt met het lotenboekje naar haar opa.
'Dat klopt niet van Depla trouwens', zegt Foest. 'Dat is gelogen.'
'Hou toch op, kijk jij niet op internet ofzo? Die gek is levensgevaarlijk.'
Foest voelt weer een steek, maar het lukt hem de verdediging in te zetten.
'Dat is verzonnen', zegt hij. 'Depla is juist degene met de meest innovatieve en veilige uitvindingen.'
'Dat blijkt wel ja... aardbevingen, knallen... het schijnt ook dat hij met buitenaardse wezens gaat communiceren vanuit zijn lab daar in Schubbedijk.'
'Allemaal niet waar, dat zijn leugens van de Madison aanhangers, de Maddies.'
'De feiten liegen er niet om.'
Marjon pakt haar telefoon erbij.
'Kijk, even Googlen op Depla... zie hier, alleen maar kwade dingen. Geluidsoverlast... faillissement... geld weggesluisd... illegale bouw... asbest in zijn laboratorium... belastingontduiking... brandjes... verhoogde straling... helemaal doorgeslagen die professor. Gelukkig steekt Madison daar een stokje voor. Die vindt tenminste goede dingen uit.'
'Die jat van Depla en zet hem in een kwaad daglicht', zegt Foest. 'Het is een strategie van Madison; hij wil Depla wegwerken. Hij noemt het de Strijd der Giganten. Maar het is helemaal geen strijd, het is een eenzijdige aanval. Depla is helemaal niet slecht.'
'O ja? Leg mij dan eens uit waarom die Depla hoogspanningsmast waar jij ingeklimmen bent vervangen wordt door een mast van Madison?'
'Omdat Madison liegt tegen investeerders.'
'Tuurlijk, die gasten pompen miljoenen in een project dat niets oplevert... nee logisch.'
'Die weten niet hoe het werkt.'
'Je bent al net zo gek als die andere Deplamatens. Gebruik je verstand en kap ermee. Het is niet voor niets dat ze in de minderheid raken. De ogen worden eindelijk geopend. Ze moeten die Depla stoppen. Daar zorgen Madison en zijn Maddies wel voor. En mij zegen hebben ze hoor. Ik doe net zo hard mee. Wat mij betreft zetten ze op alles een rode 'D', dan weet je zeker dat er geen gevaar meer is.'
'Rode 'D'?' vraagt vader.

'Ja, als iemand iets ziet, waarvan hij denkt dat het een uitvinding is van Depla, wordt er een rode 'D' op geschilderd. Dan wordt het onderzocht op gevaren... of beter nog, wordt het gesloopt.'

'Net als de hoogspanningsmast', zegt Foest. 'Maar die is niet gevaarlijk.'

'Ga toch weg', zegt zus. 'Niet voor niets zijn de Deplamaten in de minderheid. Denk je nou echt dat er zoveel Maddies bijkomen, als het allemaal onzin zou zijn?'

'Dat komt door de leugens van Madison', zegt Foest.

'Nog even en je draait echt door broer.'

Foest slaat weer dicht.

Chayenne komt weer bij haar moeder staan.

'Misselijk', zegt ze.

Marjon kijkt naar haar gezicht.

'Och schatje, je ziet steeds bleker. Drink even wat, waar is je sap?'

Chayenne wijst naar de gang.

'Dirk, pak dat sap voor je nichtje.'

Dan tilt ze haar dochter op en houdt ze haar tegen zich aan.

'BLAAAAGH!'

Marjon kijkt naar haar dochter. Chayenne heeft haar hele schouder ondergekotst.

'Gadver... Chayenne, ben je ziek?'

'Misselijk mama... '

'Hoe komt het?'

Dan komt Foest met het pakje de kamer binnen. Zus pakt het aan.

'Drink wat Chayenne', zegt Marjon.

'Nee, vies', zegt ze.

Zus kijkt naar de verpakking. Haar blik slaat om.

'Dit meen je niet... '

Ze pakt haar dochter op en loopt naar de badkamer.

'Ik was deze meid af en dan zijn we er weer vandoor pa. We hebben even genoeg gehad.'

'Wat is er?'

Marjon wijst naar Foest.

'Nou begrijp ik je vader, hij moet inderdaad tegen zichzelf beschermd worden.'

'Hoezo?'

Marjon wijst naar het pakje drinken op de tafel.

'Ik weet niet wat hij van jou altijd te drinken krijgt, maar ik geef mijn dochter liever geen kookroom. Wij zijn zo weer eens weg. Werkelijk broer, je bent nog te dom om te poepen!'

Hoofdstuk 4

Zes dagen in de week, van vroeg in de ochtend tot laat in de avond, helpt Foest zijn vader in de brouwerij. In het bijgebouw, achter het huis staat het decennia oude gebouw, waar vier koperen ketels in perfecte conditie de brouwhal vullen. Foest Pils is een familiebedrijf dat al drie generaties bestaat. Het bier is een begrip in en rondom Poperveen, maar het krijgt steeds meer concurrentie van hippe bieren uit Poperdam. Het wordt voor vader moeilijker om de eindjes aan elkaar te knopen, maar hij weigert zijn spaargeld aan te spreken. Hij laat zich niet de markt uitwerken. Alhoewel, zijn nieuwe situatie maakt ineens alles anders. Dat er geen opvolger zou zijn was al jaren bekend, maar het proces om een eventuele opvolger te zoeken is ineens in een stroomversnelling geraakt. Er is een duidelijke taakverdeling: vader maakt de brouwsels en Foest zorgt voor aan- en afvoer van de ingrediënten en vaten. Ook al wordt er maar één biersoort gebouwen, voordat aan een nieuw brouwsel begonnen wordt, neemt Foest het recept regel voor regel door en zet hij de spullen gereed voor vader.

Foest zet de zware zak mout naast de ketel. Vader is op de werkbank bezig met een stuk leidingwerk. Ze hebben de hele ochtend geen woord gerept, maar dat is niet meer dan gebruikelijk. Het valt Foest wel op dat vader vandaag meer zucht.

'Leidingdeel 12B... '

Vader mompelt wat.

'Leidingdeel 12B... wacht even... '

Met een stuk leiding in zijn handen loopt hij naar een andere werkbank. Kreunend en zuchtend duwt hij wat onderdelen aan de kant.

'Die was hier toch?... Hè?... 21?... Nee!'

Met een verontrustende blik richt hij zich tot Foest.

'Welke leidingen hebben we vanochtend gedesinfecteerd?'

Foest denkt na. Soms helpt hij mee met het schoonmaken van de ketel en leidingen. Dit doen ze na elk brouwsel. Sommige delen worden gedesinfecteerd.

'Door te desinfecteren houden we ongenode gasten buiten de deur', heeft vader weleens uitgelegd.

'12A? Dirk? Had je 12A gedesinfecteerd?'

Foest haalt zijn kladblokje uit zijn borstzak en kijkt naar zijn 'dagrapportage'.

'Jij gaf me 21A... '

Vader grijpt naar zijn achterhoofd.

'Nee! Alsjeblieft niet!'

Hij loopt paniekerig naar de achterste ketel, opent het mangat en snuift.

'Nee hé? Laat het niet waar zijn.'

Hij pakt een beker van de werkbank en hurkt naast de ketel. Dan draait hij aan een tapkraantje, waarna dampend brouwsel de beker inloopt. Hij stopt zijn vinger erin en proeft.

'Godver! Ja hoor, zo zuur als wat!'

Hij staat op, gooit het bekertje in de goot en loopt tierend naar de werkbank.

'Waarom maak ik er ook zo'n zoi van?! Alles door elkaar! Nondeju!'

Hij pakt een aantal onderdelen en gooit ze in een doos.

'Weg ermee.'

Dan loopt hij naar de voorste ketel.

Bam! Hij stoot zijn knie tegen een reling.

'Aaaah...!'

Kreunend, met zijn ogen dicht, blijft hij tegen de ketel geleund staan.

'Gaaf het vader?'

Vader zegt even niks. Hij loopt naar een pallet met zakken mout.

'Nu heb ik zeker weer te weinig mout om een nieuw brouwsel te maken? Zes, zeven...'

Hij verzet een aantal zakken. Dan scheurt er een open. De hele zak met korrels valt leeg op de grond voor hem.

'Godver!'

Vaders stem slaat over. Hij loopt naar de muur en legt zijn hoofd in zijn gekruiste armen.

'Gaaf het?' vraagt Foest als hij bij hem komt staan. Hij ziet het lijf van vader schokken en hoort hem snikken. Dit is de eerste keer in al die jaren dat hij vader ziet huilen. Het snikken gaat over op een gesnotter. Tranen rollen over zijn wangen.

'Vader, ik ruim het wel voor je op hoor.'

Vader kijkt op. Zijn ogen zijn dieprood.

'Nee,' snikt hij, 'dat hoeft niet. Ík ben het probleem, ik ben er met mijn verstand niet meer bij.'

Hij draait zich om en pakt zijn zoon bij de schouders.

'Ik weet niet wat ik ermee aan moet... ik weet het allemaal niet. Ik word er gek van... zelfs het bier brouwen lukt niet meer.'

'Watte? Wat is er?'

Vader loopt naar de werkbank, gaat op een kruk zitten en legt zijn hand op een andere kruk.

'Kom zitten.'

Vader kijkt voor zich uit en veegt een traan weg.

'Ik weet niet hoe, maar ik moet het je vertellen. We zijn beiden mannen van weinig woorden... ik weet niet hoe de toekomst eruit gaat zien. Ik heb het er al met je zus over gehad, die vond dat ik het moest vertellen.'

Vader kijkt Foest niet aan. Zijn ogen worden weer waterig en zijn mondhoeken buigen naar beneden.

Hoofdstuk 4

'Ik had het al eerder moeten doen. De rest ook... sowieso ben ik tekort geschoten daarin. Ik had het al veel eerder moeten regelen, ik had je van kleins af aan beter moeten helpen. Maar dit... hoe moet ik het doen?'

Hij snikt en veegt een traan weg.

'Watte dan?' vraagt Foest.

Dan legt vader zijn hand op Foest z'n bovenbeen en kijkt hem recht in de ogen.

'Sorry jongen. Als ik de tijd terug kon draaien had ik het anders gedaan. Ik heb gefaald, ik heb het gat dat je moeder achterliet nooit kunnen vullen. Alleen maar werken... ik had je beter moeten opvoeden. En ik heb je kansen ontnomen. Ik heb alle brieven nog, ik had het je moeten vertellen. Sorry jongen, sorry dat ik zo'n waardeloze vader voor je was.'

'Hoezo?' vraagt Foest, 'Watte heb je verkeerd gedaan dan?'

'Dat is het juist, je weet niet beter. Je wereld is zo klein.'

Hij tikt Foest op zijn bovenbeen.

'Maar ik zal er alles doen om je op weg te helpen. De tijd die mij rest zal ik er voor je zijn.'

'Waarvoor?'

'Ik ga je helpen volwassen te worden. Ik zal alles zo goed mogelijk voor je achterlaten. En jij Dirk... trek de wijde wereld in. Zorg dat je goede mensen om je heen verzamelt, mensen waar je op kunt bouwen. Doe het anders dan ik het heb gedaan. Je hoeft het niet alleen te doen.'

Hij pakt zijn zoon bij de schouders.

'Dat is het belangrijkste in het leven: zolang je goede vrienden om je heen verzamelt kun je de hele wereld aan. Maak vrienden!'

Hoofdstuk 5

Foest loopt naar de voordeur en opent hem. Een man met rode stropdas steekt zijn hand uit.

'Bo-Sell, daar zijn wij weer!'

'Hey Willem, alles goed?'

De man kijkt semi-verbaasd.

'Kijk eens aan, u kent mij nog. Dat is een goed teken, is het niet?'

'Watte?'

'Ik kwam even langs om te bekijken of ik u nog van dienst kan zijn.'

Foest zegt niets en denkt aan de woorden van zijn vader.

'Hoe waren de peperkoekreepjes mijnheer?' vraagt Willem. 'Lekker?'

Foest wordt al misselijk als hij aan de Bo-Sell repen denkt, maar hij mag zijn nieuwe vriend niet teleurstellen. Hij beseft dat hij tot actie moet overgaan.

'Oké. Jawel, Willem. Kan ik er nog meer kopen?'

'Natuurlijk, ik had al zo'n voor gevoel dat u ze lekker zou vinden. Hoeveel wilt u er hebben?'

'Allemaal.'

'Ik heb er veel bij hoor. Twintig dozen, tweehonderd stuks. Die wilt u allemaal?'

'Oké. Jawel.'

'Ik zal het even checken in de bus, ik ben zo terug.'

Foest staat aarzelend in de deuropening. Willem vindt het leuk dat hij veel koopt, dus het begin is er. Hij bedenkt zich dat hij best vrienden met Willem zou kunnen worden. Willem komt met een steekkarretje vol dozen teruggereden.

'De peperkoekreepjes voor u. En ik heb nog wat.'

Uit een geopende doos haalt hij een fles en toont hem aan Foest.

'Kijkt u eens wat ik gevonden heb.'

Foest kijkt naar de fles, maar herkent deze niet.

'Deze kent u vast?' vraagt Willem. 'Spezi! We hebben ze gevonden. Ik heb ze speciaal voor u uit Duitsland over laten komen. De originele! Ik dacht, ik vind het zo fijn u als nieuwe klant te hebben, ik ga Spezi voor u regelen.'

Hij geeft de fles aan Foest, die deze verwonderd vasthoudt.

'Nou? Dat had u niet gedacht hé? Wilt u wat flesjes hebben?'

'Ja, allemaal', zegt Foest opgewekt.

'Natuurlijk, ik pak ze graag voor u.'

Foest straalt. Wat leuk, Willem heeft dit speciaal voor hem geregeld. Hij voelt dat er een speciale band kan ontstaan. Hij moet doorhalen nu.

Hoofdstuk 5

Willem komt terug met een volle steekwagen met dozen.

'24 flessen, daar heeft u even genoeg aan?'

'Oké. Jawel.'

'Ik vind het zo leuk dat ik u hiermee mocht helpen. U mag ze voor een speciale prijs hebben. 1,50 per fles. Is dat goed voor u?'

Het kopen heeft effect. Foest bedenkt hoe hij de vriendschap kan versterken.

'Waar woon jij Willem?'

Willem kijkt hem kort aan.

'Poperdam, daar zit onze vestiging ook.'

'Alleen of heb je een vrouw?'

'Getrouwd.'

'Hoe heet je vrouw?'

Willem twijfelt even.

'Sandra...'

Willem wijst naar de bestelbus.

'Heeft u nog behoefte aan andere producten misschien?'

'En wat doet jouw vrouw Willem?' vraagt Foest.

'Thuis, past op de kinderen.'

'O. Hoe heten je kinderen?'

Willem pakt zijn tablet erbij.

'Ik kijk even naar het totaalbedrag... u had niks anders meer nodig volgens mij?'

Hij houdt de tablet naar Foest gericht.

'Als ik hier weer even een krabbel zou mogen, dan wordt alles netjes gereld.'

'O, natuurlijk Willem. Zal ik anders een keer meerijden met de bus Willem?'

'Ik moet helaas weer verder mijnheer.'

'O, sorry... sorry Willem, je hebt haast natuurlijk Willem.'

Zodra Foest zijn handtekening heeft gezet, maakt Willem zich uit de voeten.

'Bedankt mijnheer.'

'Tot ziens Willem!'

Foest kijkt hoe de bestelbus de straat uitrijdt.

's Nachts zet hij de wekker weer om de 2 uur om peperkoek te eten. Zijn nieuwe vriend kan trots op hem zijn.

Hoofdstuk 6

'Nee, niet nog meer van die peperkoekrepen', zegt vader. 'Dat is nou juist de reden waarom ik naar de Magro wilde, we gaan samen boodschappen doen. Vanaf nu kopen we alleen in de buurtwinkel, begrepen? Aan de deur wordt niet meer gekocht.'

Foest staart naar het schap met de repen. Hij dacht wel dat de repen van Willem niet bij de Magro te koop waren, maar wilde het zeker weten. Al vindt hij de Oldemeijers stiekem lekkerder, hij denkt er niet aan die nog te kopen. Dat zou vriend Willem niet leuk vinden. Willem zal vast nog eens langskomen als vader niet thuis is, dan kan hij zijn voorraad weer aanvullen.

'Kom, we lopen door', zegt vader.

Ze stoppen bij de groenteafdeling.

'Welke groenten wil je vanavond eten?'

'Geen', zegt Foest met een vies gezicht.

'Luister. Vanaf nu gaan we gezond, gevarieerd eten. De tijd van alleen peperkoek en Spezi is voorbij, begrepen? Dus... wat wil je voor groenten?'

Foest haalt zijn schouders op.

'Nou goed, dan wordt het bloemkool... met krieltjes.'

Ze lopen door naar de vleesafdeling.

'Zullen we biefstuk nemen?' vraagt vader.

Foest zegt niks.

'Dat is een delicatessen hoor Dirk, een ander zou er blij mee zijn. Ik doe er wat champignons en kookroom bij en dan hebben we een prima maaltje.'

'Hoi, hallo', zegt Foest

Foest zwaait naar een moeder en kind die ze tegemoet komen in het gangpad. Ze zullen hem niet gehoord hebben, want ze lopen stug door. Vader loopt vooruit met de winkelwagen. Foest blijft staan bij een beeldscherm met reclame.

Even later sluit Foest zich weer aan bij vader en legt wat spullen in de wagen.

'Wat heb je daar?' vraagt vader.

'Vuilniszakken.'

'Waarvoor?'

'Deze zijn drie keer zo sterk als normale zakken en hebben een handig sluitsysteem waardoor er geen nare geurtjes ontstaan.'

'Dirk, terugleggen. Die hebben we niet nodig.'

'Jawel, geloof mij nou.'

Vader kijkt in de winkelwagen.

'Twaalf rollen vuilniszakken. Ben je gek geworden? Kom op, terugleggen. We hebben er genoeg thuisliggen.'

'Jawel, maar die scheuren en laten stank door.'

Hoofdstuk 6

'Deze ook. Ik leg ze terug.'

'Watte? Als je ze nú koopt is het 3 halen 2 betalen.'

'Dat is nog veel te duur.'

'Oké, maar besef wel dat we de volgende keer geen korting meer hebben.'

'Dat is maar zo dan, kom we lopen door.'

'Hoi, alles goed?' vraagt Foest aan een tegemoetkomend ouder stel.

'Hallo...' zegt de grijnzende man terwijl hij passeert.

'Ken je die mensen?' vraagt vader.

'Nu wel. Ik maak nieuwe vrienden.'

Dan wijst Foest vooruit. In een draf loopt hij naar een kast aan de muur. Hij stopt voor een afzetlint en blijft kijken. Vader komt naast hem staan.

'Kijk, ze zijn de meterkast aan het aanpassen', zegt Foest. 'Volgens mij is dit het serie 3 schakelmateriaal van Depla, met voormonteerde modulaire... '

'Dirk, we hebben niet veel tijd.'

'Nee, maar dit is een moderne versie van die serie met magnitude... '

'Weet je wat? Ik zorg voor een lunchpakket voor je eerste werkdag morgen. Jij blijft hier, oké?'

Na een tijdje gaat het afzetlint voor Foest omhoog. Een monteur stapt er onderdoor. Hij sluit de kast af. Foest ziet zijn kans.

'Hoi, dit is toch serie 3 schakelmateriaal van Depla hè?' vraagt hij.

'Volgens mij wel', zegt de monteur.

'Wanneer heb je dat gekocht?'

'Pfff... dat heeft mijn collega gedaan.'

'Oké, want in de eerste twee batches zat een productiefout namelijk.'

De monteur rolt het afzetlint op. Daarna pakt hij zijn gereedschapskist en maakt aanstalten weg te lopen.

'Hoi, ik ben Foest', zegt Foest met uitgestrekte hand. 'Werk jij al lang voor dit bedrijf?'

De monteur kijkt niet om.

'Te lang!' zegt hij een loopt snel verder.

Dan wandelt Foest wat langs de rekken. Iets verderop ziet hij een groepje mensen en besluit poolshoogte te nemen. Achter een kraampje staat een man met een microfoon.

'Er is genoeg voor iedereen', zegt de man. 'Rustig aan. Sluit aan, mijn collega heeft voorraad genoeg.'

'Hoi, hallo', zegt Foest tegen het jongetje dat voor hem in de rij staat.

'Hoi.'

'Watte is hier gaande?'

'Ze delen strandballen uit. Wel achteraan sluiten jij.'

Foest besluit door te halen.

'Ik heb een thuis een Depla turbine in het klein nagebouwd.'

De jongen doet een stap naar voren.

'Wil je hem een keer bij mij thuis bekijken?' vraagt Foest.

Het jongetje negeert hem. Foest tikt hem nog een keer op zijn schouder. Het jongetje draait bang om.

'Wie ben jij?' vraagt de jongen.

'Foest, hoi', zegt hij terwijl hij zijn hand uitsteekt.

Het jongetje draait weer om.

'Papa!' roept hij.

Dan komt een man aangelopen die vervolgens gehurkt naast de jongen gaat zitten.

Dan richt de man zich tot Foest.

'Val jij mijn zoon lastig?' vraagt hij.

'Nee, ik wil zijn vriend zijn.'

Foest steekt zijn hand weer uit.

'Hoi, ik ben Foest.'

'Dat interesseert mij niet', zegt de man. 'Jij moet mijn zoon niet lastig vallen begrepen? Als jij hem nog één keer lastig valt vies mannetje, dan laat ik je je eigen snor opvreten en trek ik je kop van je romp af begrepen?'

'Oké. Jawel. Graag gedaan.'

Wanneer Foest bijna vooraan staat, komt een vrouw uit het magazijn gelopen.

'De strandballen zijn bijna op', zegt ze.

'Hoeveel heb je er nog?' vraagt de man met de microfoon.

'Vijf.'

De man met microfoon telt de koppen. Hij komt naar Foest toe.

'Sorry, de ballen zijn op. We hebben er nog vijf voor die kinderen. Helaas moeten we jou teleurstellen.'

'Watte? Krijg ik niks dan?'

'De ballen zijn op, ik kan er niet meer van maken.'

'Dat is toch niet eerlijk? Komen er nog meer ballen? Of kan ik misschien een andere keer terugkomen?'

'Weet ik niet, maar dan nog zijn die ballen eigenlijk alleen voor de kinderen.'

'Dat is raar. Ik wil ook zo'n bal. Is er echt niet eentje over?'

De man zucht. Hij roept de vrouw.

'Gerda, loop jij even naar het magazijn? In de hoek staat een pallet restpartijen. Kijk even of daar iets bij zit voor hem.'

Een aantal minuten later komt de vrouw terug en duwt ze Foest iets in z'n handen.

'Kijk eens, een mooie witte zwembroek voor jou.'

Foest voelt zich opgewekt.

'Wauw! Dat is nog mooier dan een strandbal.'

Hoofdstuk 6

'Ja? Ben je nu blij?'

'Oké. Jawel.'

Foest kijkt naar de blauwe opdruk op de rand van de zwembroek.

'Magro, 40 jaar', leest hij hardop voor.

'Ja, die krenge liggen al even te verstoffen in het magazijn.'

Foest lacht.

'Grappig... ik ben ook 40 jaar.'

Hoofdstuk 7

- Maak stapel van 10
- Leg stapel op machine
- LET OP!: Handen weg!
- Op groene knop drukken
- Als het bindtouwje om de stapel zit, stapel op transportband rechts leggen.

Bij elke nieuwe stapel leest Foest de instructie zorgvuldig door. Hij is in zijn element. Hij is nu arbeider en is er trots op. Vader heeft het werk voor hem geregeld. Niet alleen helpt Foest meubelwinkels, supermarkten, schoenenzaken en talloze andere winkels hun foldertjes te verspreiden, hij is ook nog het middelpunt van de aandacht. Het is leuk in de middagploeg. Al zijn het maar vier uurtjes per dag, hij kan mensen helpen en vrienden maken. Binnen het groepje van Sjoerd maakt hij leuke contacten. Sjoerd is de voorman van de heftruckschauffeurs. Vanaf het moment dat Foest hem zag voelde hij een klik. Hij praat voluit en is goedlachs. Op de een of andere manier krijgt Sjoerd al zijn collega's aan het lachen, merkt hij. Die moet hij dus te vriend houden. In de pauze besluit Foest aan te schuiven bij het clubje van Sjoerd.

'Is hier plek?' vraagt Foest.

'Ga zitten kerel', zegt Sjoerd.

Vanonder zijn petje met samengevouwen klep kijkt hij Foest een tijdje indringend aan. Foest opent zijn broodtrommel. Vader heeft een aantal boterhammen voor hem opgesmeerd. Hij ruikt eraan, maar vindt ze stinken. Hij pakt de peperkoekreep die hij voor de zekerheid in de tas had gestopt. De vrienden van Sjoerd zijn allen druk met hun telefoon. Foest besluit hun voorbeeld te volgen. Hij is maar wat blij met zijn nieuwe telefoon die hij van vader gehad heeft. Vader vond het handig dat Foest hem kon bellen, nu hij buiten huis werkte. Foest besluit vader te bellen.

'Hoi vader!' zegt Foest opgewekt wanneer vader opneemt. Hij heeft zin om veel te vertellen.

'Ja, alles goed hier... ja héél leuk... al veel folders ingepakt, er zat er ook één bij van elektrozaak Tiemans op de Bergseweg... ja, nog twee uurtjes werken en dan ben ik klaar... ik zit nu bij mijn vrienden van het werk te eten... ja, heel leuk... is goed... groeten... doi.'

Foest hangt op. Hij heeft nu de aandacht van iedereen aan tafel. Ze kijken hem lachend aan. Zou dat door het vele praten van hem komen? Hij besluit door te halen en houdt zijn telefoon omhoog.

'Dit is een Samsung S6.'

Ze kijken hem verbijsterd aan.